

THE REDEFINITION OF THE REFORMISM – THE RIGHT ANSWER TO THE GLOBALIZATION DEFIANCE

Alexandru OLTEANU*
Mădălina Antoaneta RĂDOI**

Abstract

The purpose and the objectives of the present work start from the fact that the modern view on “global issues”, including the redefinition of the reformism are claimed from the interest which they stand for all that influences in a direct manner the social-economic and political life of the nations, the material prosperity and the spiritual progress of all the society members, regardless to source factors of these actions or process, nowadays together and in the same time in our contemporaries’ consciousness, the rapport cause and effect getting a sense of the issues of the human civilization, which claims an exclusively multi and interdisciplinary approach.

Keywords: globalization, the reformists, the modernizers, the overcome of the nation, state frontiers development, national sovereignty erosion, economic coagulation

Introduction

We find ourselves in times in which we equally need integrative syntheses and holistic visions, and especially the redefinition of the reformism as the right answer to the globalization defiance.

This thing imposes itself under the conditions of severe global matters – economic and financial – with which the worldwide economy, especially the evolved economies, is confronting.

We must remember that the complexity is increased, which imposes a reorganization of the perspective, especially of the tools we operate with. The seriousness of the global matters is increasing as they are being approached under traditional terms, in the perspective and with the tools used in the past. The understanding and the mastering of the present day complexity of the globalization and of its contagious effect over the global economy, demands in a necessary way an understanding of the matters, new concepts, new paradigms and new options.

A great number of articles from the reference literature treats in a responsible manner that the human race has never faced such complex aspects, hard to solve and even dangerous.

Literature review

The reference literature approaches at multiple levels the globalization issue and the complexity of the problems it arises. Such approaches can be found at: Jean Jaques Sevan-Schreiber in his book “The American Defiance”; Francois Perroux in his article “Le desarmement et la d’estabilisation de l’economie de marche”; Hans Peler Martin and Harold Schuman in “The Globalization Trap”; Jean-Luis Macchiavelli in “Multinationales et mondialisation”; Waqet Isabelle in “Crises et les politiques economiques” etc.

---

* Professor, Ph.D., Dean of the Economic Sciences Faculty, “Nicolae Titulescu” University, Bucharest (margulescu@univnt.ro).

** Ph.D., Economic Sciences Faculty, “Nicolae Titulescu” University, Bucharest.

The present work implies a debate of the reformism redefining need as an answer to the complex problems created by globalization and it is constituted a continuation of the issues approached by the author in articles such as “The Dimensions Of The Globalization And Its Impact Over The Financing-Banking Sector” (The Romanian American Study and Art Academy Congress from 2007); “ Monetary Policies. Connections and Influences over Globalization” (“Transition Management” International Preliminary Examination – Valahia University - 2006) etc.

THE REDEFINITION OF THE REFORMISM - THE RIGHT ANSWER TO THE GLOBALIZATION DEFIANCE

1. Reformism vs. Globalization

The economic policy of the last few years has been trying to answer to the increased globalization of the economy. The competition within the economic site was started, and the policy of the site has become a fashion in the last decade. The economic site from the great European countries is not able to cope with the competition, say the economic representatives. They state that the evolution has failed and great efforts have to be made in order to find new connections to the world economy. The international financial markets evaluate euro at a higher level, without reproaching the fact that they over evaluate euro at an even higher level.

For many years, no ceremony speaker has held a speech without emphasizing the perils of the globalization and without lamenting over the weak capacity of competing with the European economic placement. In the 60's Jean Jaques Servan-Schreiber published the book “The American Defiance”, received enthusiastically, in which he was drawing attention on the dangers which was coming from the American economy. There was the fear that great American companies would buy European companies. Today there is a fashion of the opposed phenomenon. Now we are worried that the American trusts and the companies from other countries invest too little in Europe. Today, it is said that the countries in which the foreign companies settle show a high degree of placement quality, while this is reduced in the countries from which they withdraw.

The European experts, led by interests in the economic placement – have discovered that besides the invasion of the yellow-Japanese ants, a new danger: this time from the Asian tigers – especially the Chinese who threaten the national economies of the west. This talk has silenced lately. The Asian tigers have considerable competition problems and can stop the deregulation of the national currency only with the help of the international community of the states. The International Monetary Found and the World Bank play the part of the firefighter. We have three guesses who will stand the consequences of these wrong evolutions of the business, real estate, credit fields, which can't be supported. Of course, not the ones who mistook should be made responsible alone for this. For those mistaken decisions, the contributors, the bank clients, the shareholders will be made responsible.

The present day worldwide financial problems - USA, Europe, Asia – and the part played by the International Monetary Found prove once again that the neoliberal of the deregulation is not a panacea. There is no doubt that the financial markets are globalized. But the hope that many experts sill have in the free circulation of capital and in the flexible exchange rates have not become true. The international financial markets don't need deregulations; on the contrary, they need regulations. The Bretton-Woods Committee chaired by Paul Volcker, the former president of the Emission American Bank, made proposals in this respect. The quotation international stag, George Söros doesn't get tired to ask for a regulation of the international markets in order to speculate.

The globalization talk and the economic placement in Europe generated into a quarrel with meaningless slogans. Not only did they ask to supplant the regulations demanded by the neoliberals, but before everything the decrease of costs. It is stated that, at the increasing of the global economy, the national economies can answer only with a competition for the lowest taxes on enterprises, salaries, social services and reduced employees rights.

The supporters of the decreasing of the costs in Europe pretended for a long time that they are the “reformers” and the ones who “modernize”. In the past, the Europeans understood by reform, judgments of the legislative, who were in favor of the people. After the reform, many people led a better life. In the official document, entitled “New Global Age”, OECD underlined “the energy which creates wealth of the economic system market oriented of the 20th century”. This is the march from the social market economy towards the mass poverty. This could be the dream for every society which knows less wealth and freedom and which sees in unemployment a fate caused by their own mistakes. There is no wonder therefore the fact that no association of the employers in Europe is so stubborn to see the unemployment cause as being in the social carrying and protection labor measures, as the OECD specialist do, who, at their turn, have their headquarters in the elegant Arrondissement 16 from Paris, having safe jobs, very well-paid and favored by taxes. It’s time the reform concept were given the original meaning. People must connect to the reform concept, to the political and social changes which can offer them bigger chances and grater life standards. The participation of the employees at the productive wealth is, for example, a reform which has to be done in years. The ecological renewal of the tax system is another reform which we need to enrich the living standards of the future generations. The ease of the great tax work is another reform needed to be able to offer more jobs. The increase of the amount offered for mothers to raise the children is another reform expected by many Europeans. But not only that the supporters of the wrong teaching about the competition for the cost decrease are named reformers, they are also named modernizers. The meaning of the concept modernization is changed in its opposite. In Europe, the idea of modernity is connected to the idea of illuminist philosophy. In the centre of the illuminist philosophy is the idea of individual freedom of each individual. The illuminist philosophy was based on the French revolution under the slogan Liberté, Egalité, Fraternité. The freedom, the chance equality and solidarity are, according to this philosophy, the background of a modern society. Modernity must bring each individual a certain maximum degree of freedom, equality of chances and social solidarity. The concept of modern doesn’t match with the reduction of the employees’ rights, with the decreasing of the social facilities, with the decreasing number of work training. The concept of modern is situated at the opposed pole towards the neoliberal doctrine. This fact isn’t changed by the fact that supporters of the neoliberal ideas are called modernizers and reformers. In their attempt to accomplish their political aims, the modernizers and the reformers among the conservatives have to face a contradiction which cannot be solved. The market liberalism, which was wrongly transfigured with the “reform” or “modern” label, can lead to the destruction of the traditional values and structures, which for the conservatives worldwide represented the background of their activity. The demand of a free mobility of the employees or of unlimited weekend work destroys the family. The social disintegration and the loss of the work place lead to despair, drug and alcohol addiction. The fact that the party representatives announce that they are in fact the reformers, can be explained by a mistaken understanding of the concept of reform. At the global level it has been started the debate around the theme if the neoliberalism has the right answers for globalization. The main hypothesis which lays at the basis of the debate about globalization is false. We have globalized financial markets, but we also have goods regional markets, which means European or American markets in national economies, in a great amount closed. The theses according to which a billion Chinese people are waiting to put aside the European employer can be heard in

professors' lectures. This has the same intellectual quality as the password which, for decades, has been maintained in spite of the truth, according to which "The Russian is right in the doorway."

The most part of the employees from all over the world would like to find better work conditions in their countries. For this, we must help with a policy that can offer the other one a proper chance in competition, thus in the end to be able to help himself. And in this case a forced cost decreasing production policy can lead to severe damages. The one who seeks to push away from the market not only other companies, but also whole nations, forces people to look for salvation in running away from their own country. This applies to Europe too. If we conquer external markets by salary dumping, we mustn't be wondering if the employees from these countries will soon be knocking at our door. Therefore, just in the European Monetary Union each of us should take action as much as we can afford. No one is allowed to demand a higher salary from what can be earned in his country, and neither a smaller one. The forced decreasing policy of the costs destroys, therefore, the European Monetary Union, because it forces the others to a deflationist sphere. The globalization is the most often used excuse for the failure of the European economy. And in this case, the numbers are without comment. Europe holds a record in what regards unemployment, the state dues and the indebtedness of the employees and of the employers with taxes and dues. The mistaken economic and financial policy follows the false belief that the national economies must react to the globalization through a competition regarding the decrease of the production costs. This is the central topic of the entire debate: we are not allowed to react at the increase of the independence of the national European, even worldwide economies by a competition for reduced salaries and social services, as well as for reduced taxes for companies and environment standards. This "downsizing" of the national economies is not the answer to a nation's globalization.

More and more state people from Europe admit that this competition for downsizing the costs is a mistake. Under the downsizing of the taxed venues conditions, all the European salaries cannot support the infrastructure needed to promote the increase and the occupability. Thus it is possible to take advantage of the favorable taxation in another country, but in the same time the use of the infrastructure in their country. This form of competition in the field of taxation should be regulated by international conventions, which means it should be avoided.

The market radicalism seduced some by attributing the market the only primness for the entire world community, in such a way that the question, how do we want to live, could get an answer just from the market. These under the term in which the School from Freiburg could already consider that "a necessary and strong state". A state which has to be able to "create a space for free competition and to impose a policy by promising to preserve this competition". The founder of this school was Walter Eucken. This economic doctrine was imposed in the times of Ludwig Erhard, promoted by the economy professor from Köln, Alfred Muler-Armack. Surprisingly, the ideal good of the school from Freiburg has been lost in a great amount lately. How else could we understand the fact that the demand for an international setting subordinated to the free competition had to face so many misunderstandings and rejections from those countries. In the same way how for the economists of the Freiburg school it is out of any discussion the fact that the market economy must be joined by a national coordinated setting, in the case of the increase of the Europeanization of the economy is a *sine qua non* thing, to demand for a setting European subordinated. It is also clear that for, in the case of the amplification of the globalization, to demand for a subordinated setting, valid for the entire world, in which free competition can develop. The global market radicalism is a world declaration made to politics. The claim for a subordinated international setting is, therefore, of international cooperation for: the settlement of the exchange rates; an installments policy oriented towards the stability and increase; a clear regulation of the financial tools; a budgetary policy oriented towards the occupation of the work

force; a correct policy of the taxes; a joint policy of the technologies; an international social carta; a global program against the destruction of the environment; a durable strengthening of the internal demand.

This international demand for cooperation is not an abandonment of the competition, but a premise for a free competition of the companies. Our argumentation doesn't oppose the competition for greater financial market stability, greater productivity, by using novelty and better products, but against absurd competition of the salaries, of the social welfare, of the environment standards and of the taxes over the venues brought by the capital. Few of them are new in their substance, if we remember the depreciation competitions of the currencies from the 20' and the 70' and their terrible end.

The right answer to globalization is a correct competitiveness on the financial markets regarding the productivity and the standards of the companies. We need a good education, good schools, good universities, good research institutes, good infrastructure when it comes to transportation on roads, railroads and data highways. We want the highest energetic productivity, because with a good environment technique, the country has greater chances to disserve the markets of the future. Europe has to be the best in the field of developing technologies of energy economy and in developing regenerative energies, due to the fact that the fissile resources are almost finished and the future generations will depend on the regenerative energies. If there is a global theme, then this is not of the competition of the economic setting understood in a mistaken way, but of the mission of the state community to leave to the next generations an environment in which it's worth living. In this case, the neoliberal credo doesn't apply. The deregulation of the financial standards and of the environment would be the last thing that would serve this purpose. We need European environment standards and, how the Conference from Rio, and the last one from Japan showed, a global understanding of the environment policy objectives, to be followed by the global state community. Only when the industrial states which are capable of globalization, could we stop the global process of environment destruction. The tool of the market economy to reach these objectives is the environment reform of the financial system, of taxes and dues. It will mark the right price signals and it will have as a consequence, a greater protection of the environment.

The increase of the energy productivity is a chance to create new work places, with the help of new technologies and of new production procedures. The very developed industrial societies already dispose of the technological knowledge and the financial means to put like in the environment reform. The responsibility is their in the first place. Unfortunately, The United States of America don't assume this responsibility. At the Tokyo meeting, regarding the climate, the USA detained taking the necessary decisions.

The lack of cautiousness regarding the rapid increase of worldwide economy destroys the ecologic system of the earth. In its last annual rapport regarding the earth's state, the Worldwatch Institute from Washington warned again regarding this phenomenon. The researchers from the institute demand, therefore, a total reorganization of the global economic system to stop the environment destruction. These changes never meant the giving up of the increase, explains the Lester Brown Institute manager; just a change of the ways of increase. A global task is that through education and training people would be able to face the challenges. The leaders of the USA and Great Britain led their last election campaigns under the motto: "education, education, education". The Anglo-Saxon concept of "education" is wider than the German one of instruction ("Ausbildung" – n.tr.). By "education" it is not understood only the value mediation. A society needs common values to be accepted. The neoliberalism led to the lost of common values. When Günter Grass said in Paulskirche that Germany degenerated in an economic setting, it is only then when he can be contradicted. The cohesion of a society cannot be mediated by company economic

values. The pure capitalism, the way Klaus Zwickel stated, the president of IG Metall, destroys the background of a civil society and endangers democracy. A democracy cannot have as a purpose the increase of the debts or the maximization of the share value. A democracy has as a purpose to allow all the people to participate equally at the political life. A new financial and economic policy serves this aim, which can place in the middle the fight against unemployment. This doesn't use globalization to make people feel fear. It sees in globalization a chance to increase the welfare of all the participants in a global economy. Such policy offers attention and motivation to all the employees, by their right to participate in taking decisions and co participate at the productive wealth. The neoliberals had a great contribution in eliminating the motivation among the employees.

Conclusions

To conclude, for a Europe of the reformed globalization, a policy productivity oriented is in the same time the stopper Europe needs after the introduction of the unique currency, Euro. The exchange rates which were used up to then, disappeared after the introduction of the unique European currency. The European neighboring countries cannot react by the depreciation of their currency at the ever rapid export excess. One of causes of the increased unemployment in Europe is the redistribution policy, practiced by the governments. Up down redistribution is not only a great social injustice, it also leads to a systematic weakness of the internal demand. Without a strong internal demand, the development situation won't start moving in Europe. The market cannot answer the question how we want to live together. Market economy is not a purpose in itself. It needs a state order. It should be submitted to people's needs. It solves this task with a strong effectiveness. Therefore, it would be wrong to submit economy to policy control. This is where the state socialism failed. But this market economy doesn't replace democracy. In Europe we are asked to focus on our humanistic and Christian traditions and to bring our contribution to a right global economic order. In the centre should be placed a new economic policy which should be focused on a bearable increase for the environment, on the workforce and which has as an ethical background human dignity.

The parliament of the global religions, The Council of the former state Presidents and the Ministers Councils announced, regarding this issue, two dicta. The first one: "Each person, no matter of sex, ethnical origin language, age, nationality or religion, has the obligation of treating the others humanly." And the second: "All the people endowed with reason and consciousness must assume, in the spirit of solidarity, responsibilities towards each person and everybody, towards the family an communities, races, nations and religions. What you don't want to happen to you, don't do to the others either."

References

1. Beck, Ulrich – “*What is globalization. Errors of globalism – answers to globalization*”, Trei Publishing House, Bucharest, 2003;
2. Brezezinski, Zbigniew – “*The great chess board. The American supremacy and its geostrategic imperatives*”, Univers Enciclopedic Publishing House, Bucharest, 2000;
3. Dinu, Marin – “*Globalization and its estimations*”, Economica Publishing House, 2004;
4. Friedman, Thomas L. – “*The lex and the olive tree. How do we understand globalization*”, Fundatia Pro Publishing House, Bucharest, 2000;
5. Fukuyama, Francis – “*Our post human future. The consequences of the biotechnological revolution*”, Humanitas Publishing House, Bucharest, 2004.
February, 2009

REDEFINIREA REFORMISMULUI – UN RĂSPUNS CORECT LA SFIDĂRILE GLOBALIZĂRII

Alexandru OLTEANU*
Mădălina Antoaneta RĂDOI*

Abstract

Scopul și obiectivele materialului pornesc de la faptul că, concepția modernă despre „problemele globale”, inclusiv redefinirea reformismului se reclamă de la interesul pe care îl reprezintă azi laolaltă și simultan în conștiința contemporanilor noștri tot ce influențează direct viața social-economică și politică a națiunilor, prosperitatea materială și progresul spiritual al tuturor membrilor societății, independent de sursa factorilor acelor acțiuni sau procese înruritoare, raportul dintre cauză și efect căpătând un sens de probleme ale civilizației umane, ce reclamă o abordare exclusiv pluri și interdisciplinară.

Cuvinte cheie: *globalizare, reformatorii, modernizatorii, depășirea națiunii, devalorizarea frontierelor de stat, erodarea suveranității naționale, coagulări economice*

Introducere

Ne aflăm într-o perioadă în care avem nevoie egală de sinteze integratoare și de viziuni holistice, dar mai ales de redefinirea reformismului ca un răspuns corect la sfidările globalizării.

Acest lucru se impune cu acuitate în condițiile problemelor globale grave – economice și financiare – cu care se confruntă economia mondială, dar mai ales economiile dezvoltate.

Trebuie să reținem că a crescut complexitatea, ceea ce impune o revizuire atât a opticii, dar mai ales a instrumentelor cu care operăm. Gravitatea problemelor globale se accentuează cu cât ele continuă să fie abordate în termeni tradiționali, în optica și cu instrumente utilizate în trecut. Înțelegerea și stăpânirea complexității actuale ale globalizării și efectelor de contagiune ale economiei mondiale, solicită în mod necesar o înțelegere a lucrurilor, noi concepte, noi paradigme și noi opțiuni.

Numeroase articole din literatura de specialitate tratează responsabil că niciodată omenirea nu s-a confruntat cu atâtea aspecte complexe, greu de rezolvat și chiar periculoase.

Stadiul cunoașterii în domeniu

Literatura de specialitate abordează sub multiple aspecte problema globalizării și complexitate problematicii ce o ridică. Asemenea abordări le regăsim la: Jean Jaques Sevan-Schreiber în cartea „Sfidarea americană”; François Perroux în articolul „Le désarment et la d’estabilisation de l’économie de marche”; Hans Peler Martin și Harald Schuman în „Capcana globalizării”; Jean-Louis Macchielli în „Multinationales et mondialisation”; Waqet Isabelle în „Crises et les politiques économiques” etc.

Lucrarea prezentă implică o dezbateră a necesității redefinirii reformismului ca răspuns la problemele complexe create de globalizare și se constituie o continuare a problemelor abordate de autor în articole cum ar fi: „Dimensiunile globalizării și impactul asupra sectorului financiar-bancar” (Congresul Academiei de Studii și Arte Româno-Americane din 2007);

---

* Prof. univ. dr., Universitatea Nicolae Titulescu

** Dr. Banca Comercială Română

„Politicile monetare. Conexiuni și influențe asupra globalizării” (Colocviul științific internațional „Managementul tranziției” – Universitatea Valahia – 2006) etc.

REDEFINIREA REFORMISMULUI- UN RĂSPUNS CORECT LA SFIDĂRILE GLOBALIZĂRII

1. Reformism versus globalizare

Politica economică a ultimilor ani încearcă să dea un răspuns globalizării crescânde a economiei. Concurența în amplasamentul economic a fost declanșată, iar politica amplasamentului a devenit cuvântul la modă al ultimului deceniu. Amplasamentul economic din marile țări europene nu mai este capabil să facă față concurenței, spun reprezentanții din economie. Ei afirmă că s-a ratat dezvoltarea și că trebuie să se facă mari eforturi pentru a găsi din nou legătura cu economia mondială. Piețele financiare internaționale evaluează euro la un nivel tot mai ridicat, fără să li se reproșeze faptul că supraevaluează euro la un nivel tot mai ridicat.

Timp de ani de zile, nici un orator de festivități nu a ținut un discurs fără a sublinia pericolul globalizării și fără a deplânge slaba capacitate de a concura amplasamentul economic european. În anii '60 Jean Jacques Servan-Schreiber publica cartea „Sfidarea americană”, primită cu entuziasm, prin care atrăgea atenția în ce privește pericolul care pornea de la economia americană. Există teama ca mari concerne americane vor cumpăra firme europene. Astăzi este la modă teama de fenomenul contrar. Acum ne facem griji că trusturile americane și firmele altor țări investesc prea puțin în Europa. Astăzi se spune că țările în care se instalează întreprinderi străine demonstrează un înalt grad de calități de amplasament, în timp ce acesta este redus în țările din care acestea se retrag.

Experții europeni, conduși de interese în domeniul amplasamentului economic - au descoperit, pe lângă invazia furnicilor galbene-japoneze, un nou pericol: de data aceasta tigrii asiatici – îndeosebi chinezii care amenință economiile naționale ale occidentului. Această discuție a amuțit în ultimii ani. Tigrii asiatici au considerabile probleme de concurență și pot opri devalorizarea monedei lor naționale doar cu ajutorul comunității internaționale a statelor. Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială joacă rolul pompierilor. De trei ori avem dreptul de a ghici cine va suporta urmările acestor evoluții greșite din domeniul afacerilor financiare, ale celor imobiliare și ale afacerilor de credit, care nu pot fi susținute. Bineînțeles că nu cei care au greșit ar trebui să fie singurii care să răspundă pentru aceasta. Pentru aceste decizii eronate, vor trebui să răspundă contribuabilii, clienții băncilor și acționarii.

Problemele financiare actuale din lume – SUA, Europa, Asia – și rolul Fondului Monetar Internațional dovedesc încă o dată că acel **credo neoliberal al dereglementării** nu este un panaceu universal. Nu există nici o îndoială că piețele financiare sunt globalizate. Dar speranțele pe care mulți experți și le-au pus în circulația complet liberă a capitalului și cursurile de schimb flexibile nu s-au adevărit. Piețele financiare internaționale nu au nevoie de dereglementări, ci mult mai mult, de reglementări. Comisia Bretton-Woods condusă de Paul Volcker, fostul președinte al Băncii Americane de Emisiune, a făcut propuneri în acest sens. Speculantul internațional de deține George Soros nu obosește să ceară reglementarea piețelor internaționale în vederea îndiguirii speculațiilor.

Discuția despre globalizare și despre amplasamentul economic în Europa a degenerat într-o ceartă cu lozinci fără conținut. Nu numai înlăturarea reglementărilor a fost cerută de neoliberali, ci înainte de toate scăderea costurilor. Se afirmă că, la creșterea globalizării economiei, economiile naționale ar putea răspunde doar cu o concurență pentru impozite cât mai mici pe întreprinderi, salarii tarifare, prestări sociale și drepturi ale angajaților cât mai reduse.

Adepții scăderii costurilor în Europa au pretins pentru multă vreme că sunt „reformatorii” și cei care „modernizează”. În timpurile trecute, europenii înțelegeau prin reforme, hotărâri ale legiuitorului, care erau în favoarea unei majorități a populației. După o reformă, multor oameni le-a mers mai bine decât înainte. În documentul său oficial, intitulat „New Global Age”, OECD a subliniat „energia creatoare de bogăție a sistemului economic orientat spre piață, al secolului al 20-lea”. Acesta este marșul dinspre economia socială de piață spre mizeria de masă. Acesta ar fi visul despre o societate care cunoaște mai puțin bogăția și libertatea și care vede în șomaj o soartă cauzată de propriile greșeli. Nu miră deci faptul că nici o asociație a întreprinzătorilor din Europa nu este atât de încăpățânată să vadă cauza șomajului constând în prestările sociale și măsurile de protejare a muncii, cum o fac economiștii de la OECD care, la rândul lor, stau în elegantul Arrondissement 16 din Paris pe posturi stabile, foarte bine plătite și favorizate de impozite. Este timpul ca noțiunii de reformă să i se redea sensul original. Oamenii trebuie să lege de noțiunea de reformă, **schimbările politice și sociale** care să le ofere șanse mai mari și condiții de viață mai bune. **Participarea angajaților la averea productivă** este, de exemplu, o reformă care ar fi trebuit făcută de ani de zile. **Înnoirea ecologică a sistemului de impozitare** și de taxe este și ea o altă reformă de care avem nevoie pentru îmbogățirea condițiilor de viață a viitoarelor generații. **Ușurarea muncii de taxe prea mari** este și ea o reformă necesară pentru a putea fi oferite din nou, mai multe locuri de muncă. **Mărirea sumelor acordate pentru creșterea copiilor** este o reformă așteptată de mulți oameni în Europa. Însă, nu numai că adepții învățaturii greșite despre competiția pentru scăderea costurilor se numesc reformatori, mai mult, ei se numesc și modernizatori. Și sensul **noțiunii de modernizare** este schimbată în contrariul ei. În Europa, ideea de modernitate este legată de filozofia iluministă. În centrul filozofiei iluministe se află ideea libertății individuale a fiecărui om. Filozofia iluministă a fost baza Revoluției franceze, sub deviza Liberté, Egalité, Fraternité. Libertatea, egalitatea șanselor și solidaritatea sunt conform acestei filozofii, fundamentele unei societăți moderne. Modernitatea trebuie să aducă fiecărui om un grad maxim de libertate, de egalitate a șanselor și de solidaritate socială. Noțiunea de modern nu se împacă cu reducerea drepturilor angajaților, cu micșorarea facilităților sociale, cu oferta în scădere de locuri de pregătire profesională. Noțiunea de modern se împacă tot atât de puțin cu faptul că știrea despre concedierile în masă devine o sărbătoare la bursă. Noțiunea de modern se află la polul opus față de doctrina neoliberală. Acest fapt nu este schimbat nici prin aceea că adepții ideilor neoliberale se numesc reformatori și modernizatori. În urmărirea obiectivelor lor politice, modernizatorii și reformatorii din rândurile conservatorilor se lovesc de o contradicție de nerezolvat. Liberalismul de piață, care în mod eronat a fost transformat cu eticheta „reformă” sau „modern”, duce la distrugerea valorilor și structurilor tradiționale, care pentru conservatorii din întreaga lume au reprezentat baza activității lor. Pretenția la mobilitatea neîngrădită a angajaților sau la munca nelimitată la sfârșit de săptămână distruge familia. Dezintegrarea socială și pierderea locului de muncă duc la disperare, dependență de droguri și alcoolism. Faptul că reprezentanții partidelor anunță cu emfază că ei sunt de fapt reformatorii, se explică datorită înțelegerii greșite a noțiunii de reformă. Pe plan mondial a început dezbaterea în jurul temei **dacă neoliberalismul are răspunsuri potrivite pentru globalizare**. Ipoteza fundamentală care stă la baza dezbaterii despre globalizare este falsă. Avem piețe financiare globalizate, dar avem piețe regionale de mărfuri, ceea ce înseamnă piețe europene sau americane de mărfuri în economii naționale, în mare măsură închise. Teza conform căreia un miliard de chinezi așteaptă să-l înlăture pe angajatul european se aude și din gura profesorilor. Ea are însă aceeași calitate intelectuală ca și parola care, timp de decenii, a fost menținută în ciuda adevărului, conform căreia „Rusul stă în fața ușii”.

Marea masă a angajaților din toate țările lumii ar vrea să găsească condiții de muncă bune în patria lor. Pentru aceasta, trebuie să ajutăm cu o politică care să-i lase celuilalt, o șansă corectă în competiție, astfel că la sfârșit să se poată ajuta singur. Și în acest caz o politică a scăderii forțate

a costurilor de producție provoacă pagube grave. Cel care caută să alunge de pe piață nu numai alte întreprinderi, ci și națiuni întregi, îi obligă pe oameni să-și caute salvarea în fuga din patria lor. Ceea ce este valabil și pentru Europa. Dacă cucerim piețe externe prin dumping salarial, nu trebuie să ne mire că angajații din aceste țări ne bat în scurt timp la ușă. De aceea, tocmai în cadrul Uniunii Monetare Europene fiecare trebuie să se întindă cât îi ajunge plapuma. Nimeni nu are voie să ceară un salariu mai mare decât cel care poate fi câștigat în țara lui, dar pe termen lung nici mai puțin. Politica de scădere forțată a costurilor distruge, prin urmare, Uniunea Monetară, pentru că îi forțează pe ceilalți spre o sferă deflaționistă. Globalizarea este scuza cea mai des folosită pentru eșecul politicii economice europene. Și în acest caz cifrele sunt fără echivoc. Europa deține un record în ceea ce privește șomajul, datoriile statului și împovărarea angajaților și a angajaților cu impozite și dări. Politica economică și financiară greșită urmează credința falsă că economiile naționale trebuie să reacționeze la globalizare printr-o competiție în ce privește scăderea costurilor productive. Acesta este însă punctul central al întregii dezbateri: la creșterea interdependenței economiilor naționale europene, și chiar și mondiale, nu avem voie să reacționăm printr-o competiție pentru salarii și prestări sociale cât mai mici, ca și pentru impozite pe întreprinderi și standarde de mediu cât mai reduse. Tocmai acel "downsizing" al economiilor naționale nu este răspunsul la globalizare al unei națiuni.

Tot mai mulți oameni de stat din Europa recunosc că această competiție pentru scăderea costurilor este o greșeală. În condițiile scăderii veniturilor din impozite, toate statele europene nu mai pot întreține infrastructura necesară pentru a promova creșterea și ocupabilitatea. Prin aceasta devine posibil faptul de a profita de o impozitare favorabilă într-o altă țară, dar de a folosi, în același timp, toate avantajele infrastructurii din propria țară. Această formă a competiției în domeniul impozitelor ar trebui să fie reglementată prin convenții internaționale, ceea ce înseamnă că trebuie evitată.

Radicalismul de piață a sedus pe unii în a atribui pieții singura funcțiune de ordonare pentru comunitatea întregii lumi. În așa fel, încât întrebarea, **cum** vrem să trăim, ar putea să primească răspuns doar de la piață. Aceasta în condițiile în care deja Școala de la Freiburg considera că «un stat puternic este necesar». Un stat care trebuie să fie în măsură «să creeze un cadru al liberei concurențe și să impună o politică permițând să conserve această concurență». Fondatorul acestei școli a fost Walter Eucken. Această doctrină economică s-a impus în vremea lui Ludwig Erhard, promovată de profesorul de economie din Köln, Alfred Muler-Armack. În mod surprinzător, bunul ideatic al școlii de la Freiburg s-a pierdut în mare măsură în ultimii ani. Cum altfel am putea să înțelegem faptul că cererea pentru un cadru internațional ordonat al liberei concurențe s-a lovit de atâta neînțelegere și respingere din partea acestor țări. Așa cum pentru economiștii Școlii de la Freiburg este în afară de orice discuție faptul că economiei de piață trebuie să i se alăture un cadru național ordonat, în cazul creșterii europenizării economiei este un lucru de la sine înțeles, de a cere un cadru ordonat european. De asemenea, este de la sine înțeles pentru ca, în cazul amplificării globalizării, să se ceară un cadru ordonat valabil pentru întreaga lume, în care să se poată dezvolta libera concurență. Radicalismul de piață global este o declarație de luptă făcută politicii. Pretenția pentru un cadru internațional ordonat este, de aceea, în primul rând, cererea de a reimpune politicul în drepturile lui. Avem nevoie de cooperare internațională pentru: stabilizarea cursurilor de schimb; politică a dobânzilor orientată spre stabilitate și creștere; o reglementare mai clară a instrumentelor financiare; politică bugetară orientată corespunzător conjuncturii spre ocuparea forței de muncă; politică corectă a impozitelor; politică comună a tehnologiilor; cartă socială internațională; un program global împotriva distrugerii mediului înconjurător; întărire durabilă a cererii interne.

Această cerere de cooperare internațională nu este o renunțare la competiție, ci este o premisă pentru o liberă concurență a întreprinderilor. Argumentația noastră nu se opune

competiției pentru stabilitate mai mare pe piața financiară, o productivitate mai mare, prin mai multă inovație și produse mai bune, ci împotriva competiției absurde a salariilor, a asistenței sociale, a standardelor de mediu și a impozitelor asupra veniturilor aduse de capital. Puține din acestea sunt noi în substanța lor, dacă ne amintim de competițiile de devalorizare a monedelor din anii '20 și '70 și de sfârșitul lor înspăimântător.

Răspunsul corect la globalizare este o **competitivitate corectă pe piețele financiare** în ceea ce privește productivitatea întreprinderilor și a standardelor. Avem nevoie de o **pregătire bună**, de școli bune, de universități bune, de instituții de cercetare bune, de o **infrastructură bună** în cazul transportului pe șosele și pe calea ferată și în cazul autostrăzilor de date. Vrem cea mai mare **productivitate energetică**, deoarece cu o tehnică a mediului bună, țara are șanse mari de a deservei piețele viitorului. Europa trebuie să fie cea mai bună în domeniul **dezvoltării tehnologiilor de economisire a energiei** și în dezvoltarea de energii regenerative, deoarece resursele fosile sunt aproape terminate și generațiile viitoare vor depinde de energiile regenerative. Dacă există o temă globală, atunci aceasta nu este cea a competiției greșit înțelese a competiției amplasamentului economic, ci, aceea a misiunii comunității statelor de a lăsa generațiilor viitoare un mediu înconjurător în care merită să trăiască. Și în acest caz, credo-ul neoliberalismului nu are valabilitate. Dereglementarea standardelor financiare și de mediu ar fi ultimul lucru care ar putea servi acestui scop. Avem nevoie de standarde de mediu europene și, cum a arătat-o Conferința la nivel înalt de la Rio sau ultima din Japonia, de înțelegeri mondiale asupra obiectivelor politicii mediului, care să fie respectate cu adevărat de către comunitatea mondială a statelor. Numai atunci când statele industriale vor reuși să dezvolte acea tehnologie și acele standarde de mediu care sunt capabile de globalizare, se va reuși oprirea procesului global de distrugere ecologică. Instrumentul economiei de piață pentru atingerea acestor obiective este **reforma ecologică a sistemului financiar**, de impozite și de dări. Ea va marca semnalele de preț corecte și va avea ca urmare, mai multă protecție a mediului.

Creșterea productivității energetice este o șansă pentru crearea de noi locuri de muncă, cu ajutorul unor noi tehnologii și a unor noi procedee de producție. Societățile industriale foarte dezvoltate dispun deja de cunoștințele tehnologice și de mijloacele financiare necesare pentru a transpune în viață reforma mediului. Răspunderea este în primul rând a lor. Este regretabil că Statele Unite ale Americii nu își asumă această responsabilitate. La întâlnirea la nivel înalt de la Tokyo, referitoare la climă, S.U.A. a împiedicat luarea deciziilor necesare.

Lipsa precauției în cazul creșterii rapide a economiei mondiale distruge sistemul ecologic al pământului. În ultimul său raport anual despre starea pământului, Institutul Worldwatch din Washington a avertizat din nou în legătură cu acest fenomen. Cercetătorii institutului cer, prin urmare, o **restructurare fundamentală a sistemului economic mondial** pentru a împiedica distrugerea mediului înconjurător. Aceste schimbări nu au însemnat însă în nici un caz renunțarea la creștere, explică directorul institutului Lester Brown; doar modalitățile creșterii trebuie să se schimbe. O sarcină globală este aceea ca prin educație și instruire oamenii să devină capabili să facă față marilor provocări. Conducătorii S.U.A. și Marii Britanii și-au dus ultimele campanii electorale sub deviza: „education, education, education”. Noțiunea anglo-saxonă de „education” este mai cuprinzătoare decât cea germană de instruire („Ausbildung” - n.tr.). Prin „education” nu se înțelege doar mijlocirea de valori. O societate are nevoie de valori comune pe care să le accepte. Neoliberalismul a dus la pierderea de valori comune. Atunci când Günter Grass spunea în Paulskirche că Germania a degenerat într-un amplasament economic, atunci abia că poate fi contrazis. Coeziunea unei societăți nu poate fi mijlocită prin valori ale economiei întreprinderilor. Capitalismul pur, așa cum afirma Klaus Zwickel, președintele lui IG Metall, distruge bazele societății civile și pune în pericol democrația. O democrație nu poate avea ca scop creșterea dobânzilor pe capital sau maximizarea valorii acțiunilor. O democrație are ca scop să permită

tuturor oamenilor participarea în mod egal la viața politică. Acestui obiectiv îi servește **o nouă politică financiară și economică**, care să pună pe plan central lupta împotriva șomajului. Ea nu folosește globalizarea pentru a insufla teamă oamenilor. Ea vede în globalizare o șansă de a crește bunăstarea tuturor participanților la economia mondială.

O asemenea politică acordă atenție și motivării angajaților, prin dreptul de a participa la luarea deciziilor și prin coparticiparea la averea productivă. Neoliberalii au contribuit la desființarea motivației în rândul angajaților.

Concluzii

Rezultă că, pentru o Europă a globalizării reformate, o politică orientată spre productivitate este și tamponul de care Europa are nevoie după introducerea monedei unice, Euro. Cursurile de schimb, care avuseseră această funcție până acum, au dispărut după introducerea monedei unice europene. Statele europene vecine nu vor mai putea reacționa atunci prin devalorizarea monedelor lor la creșterea tot mai rapidă a excedentului exportului. Una din cauzele șomajului crescut din Europa este politica de redistribuire, practică de guverne. Redistribuirea de jos în sus nu este numai o mare inechitate socială, ea duce și la o slăbire sistematică a cererii interne. Fără o cerere internă mai puternică, în Europa conjunctura de dezvoltare nu se va pune în mișcare. Piața nu poate răspunde la întrebarea cum vrem să conviețuim. Economia de piață nu este un scop în sine. Ea are nevoie de o ordine statală. Ea trebuie să fie în serviciul nevoilor oamenilor. Ea rezolvă această sarcină cu o eficiență inegalabilă. De aceea, ar fi greșit să subordonăm economia controlului politicii. Aici a eșuat socialismul de stat. Însă economia de piață nu înlocuiește democrația. În Europa ni se cere să ne bazăm pe tradițiile noastre umaniste și creștine și să ne aducem contribuția la o ordine economică mondială dreaptă. În centru, trebuie să se afle o nouă politică economică, care se bazează pe o creștere suportabilă pentru mediul înconjurător, pe ocuparea forței de muncă și care are ca fundament etic, demnitatea umană.

Parlamentul religiilor mondiale, Consiliul foștilor Președinți de stat și de Consilii de miniștri a enunțat, referitor la aceasta, două maxime. Prima: „Fiecare persoană, indiferent de sex, origine etnică, limbă, vârstă, naționalitate sau religie, fiecare are obligația de a trata pe fiecare om omenește”. Și a doua: „Toți oamenii înzestrați cu rațiune și conștiință trebuie să-și asume, în spiritul solidarității, răspunderi față de fiecare și de toți, față de familie și comunități, rase, națiuni și religii. Ceea ce nu vrei să ți se facă, nu face nici tu altora”.

Bibliografie

1. Beck, Ulrich – „*Ce este globalizarea. Erori ale globalismului – răspunsuri la globalizare*”, Ed. Trei, București 2003;
2. Brzezinski, Zbigniew – „*Marea tablă de șah. Supremația americană și imperati­vele sale geostrategice*”, Ed. Univers Enciclopedic, București 2000;
3. Dinu, Marin – „*Globalizarea și aproximările ei*”, Ed. Economică, 2004;
4. Friedman, Thomas L. – „*Lexul și măslinul. Cum înțelegem globalizarea*”, Ed. Fundației Pro, București 2000;
5. Fukuyama, Francis – „*Viitorul nostru postuman. Consecințele revoluției biotehnologice*”, Ed. Humanitas, București 2004.